

“मीठे बच्चे— तिमी १०० प्रतिशत सर्वगुणमा सम्पन्न बन्नु छ। दिल दर्पणमा हेर— म कतिसम्म पावन बनेको छु?”

प्रश्नः— तिमी बच्चाहरू कुनचाहिँ उत्सव दिनहुँ मनाउँछौ र मनुष्यले कुनचाहिँ उत्सव मनाउँछन्?

उत्तरः— तिमी दैवी धर्मको स्थापनाको अर्थात् विश्वलाई स्वर्ग बनाउने उत्सव दिनहुँ मनाउँछौ। दिनहुँ तिमीले मनुष्यलाई देवता बनाउने कलमी लगाउनु छ। ती मनुष्यहरू त जंगलका काँडाको कलमी लगाउँछन् र नाम राख्छन्— वनोत्सव। तिमी काँडाबाट फूल बनाउने उत्सव हर दिन मनाउँछौ। तिम्रो जस्तो उत्सव अरू कसैले मनाउन सक्दैन।

गीतः— मुखडा देख ले प्राणी...

ओम् शान्ति। यो कसले भन्यो? यहाँ त छ नै बाबा र बच्चाहरूको सम्मुख मिलन। बच्चाहरूलाई अब दिव्य चक्षु, ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिलेको छ— देख्नको लागि किनकि पतित अथवा पाप आत्माहरू त सबै थिए। पतितहरूलाई पावन बनाउनको लागि बाबा श्रीमत दिनु हुन्छ। यो श्रीमत दिनेवाला को हुनु हुन्छ, उनीहरूलाई पनि सम्झाउनु छ। उहाँ नै आत्माहरू सँग बोल्नुहुन्छ। आत्माले जान्दछ— मैले यस शरीरद्वारा असल कर्म गरेको छु या खराब कर्म गरेको छु। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई समझ दिनु हुन्छ। यो त अवश्य हो— सबै पतित थिए। अहिले तिमी हेर— म कतिसम्म पावन बनेको छु र दैवी गुण धारणा गरेको छु? दैवी गुण धारण गराउनेवाला सर्वगुणका सागर बाबा हुनु हुन्छ, उहाँ बसेर सम्झाउनु हुन्छ। मनुष्यले त गाउँछन्— मुझ निर्गुण हारे में कोई गुण नाही। आफैं भन्छन्— ममा गुण छैन। अब तिमी बच्चाहरूलाई फेरि शत-प्रतिशत सर्वगुण सम्पन्न बन्नुछ। भन्नुहुन्छ— आफ्नो दिल दर्पणमा हेर। जब सर्वगुण सम्पन्न बन्छौ तब नै तिमी श्रीलक्ष्मी वा श्रीनारायणलाई वरण गर्न सक्नेछौ। सबै भन्दा पहिले त बाबाको परिचय दिनु पर्छ। यस्ता जो बेहदको बाबा हुनु हुन्छ जसको लागि गाइन्छ, तुम मात-पिता... उहाँ परमपिताको ठूलो महिमा छ। भन्छन्— शिवाए नमः, अब उहाँ त स्वर्गका रचयिता हुनु हुन्छ। अवश्य हामीलाई बाबाबाट स्वर्गको वर्सा लिने हक छ। बेहदका बाबाको वर्सा स्वर्गको बादशाही हो जो हामीलाई दिनु हुन्छ। स्वर्गको बादशाही थियो, अहिले छैन। अवश्य बाबाबाट नै मिलेको थियो। भारतवर्ष नै सत्यखण्ड बन्छ। सत्य शिवबाबाको यो जन्म स्थान हो, यो कसैले जान्दैनन्। शिवरात्रि भनेर गायन गरिएको छ, त्यो कुनचाहिँ हो? कृष्णको पनि रात्रि, शिवको पनि रात्रि देखाउँछन्। कृष्णको त आमाको गर्भबाट जन्म भएको हो। वास्तवमा शिवबाबाको लागि जन्माष्टमी त भनिदैन। शिवबाबा आउनु हुन्छ नै तब जब ब्रह्माको रात हुन्छ। रातपछि दिन अर्थात् कलियुगको अन्त्य र सत्ययुगको आदि हुन्छ। यसलाई भनिन्छ घोर अँध्यारो रात। यो बेहदको कुरा भयो। हदको रात त हुन्छ नै तर कलियुग अन्त्यलाई घोर अँध्यारो भनिन्छ। ज्ञान अंजन सद्गुरु दिया...। सतगुरु ज्ञान सूर्य बाबालाई भनिन्छ। पहिले-पहिले त बाबा र वर्साको परिचय दिनु छ। सम्झ— कुनै बादशाहका बच्चा छैनन्, कुनै गरिबको बच्चालाई गोदमा लिए भने मनले जान्दछ नि— म गरिब थिएँ, अब म बादशाहको बच्चा हुँ। तिमीलाई थाहा छ— हामी रावणको बनेको कारण धेरै गरिब, कंगाल बनेका थियौं। अहिले हामी बेहदका बाबाको बनेका छौं। उहाँबाट हामीलाई स्वर्गको वर्सा मिल्नुछ। यो परिचय राम्ररी दिनु छ र फेरि लेखाएर लिनुछ— हामीलाई बेहद बाबाबाट बेहदको वर्सा मिल्छ। यो ज्ञान अरू कसैले दिन

२०७५ असोज १३ शनिबार २९-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
सकदैन। संन्यासी त घरबार छोडेर जान्छन्। उनीहरू फेरि आमा, बुवा, काका, मामा आदि कहलाउनबाट
निस्किएर गए, समाप्त। यहाँ त गृहस्थ धर्मको कुरा छ। उनीहरू गृहस्थ धर्मको त्याग गर्छन्।

तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— तिमीहरू सो देवी-देवता गृहस्थ धर्ममा थियौ, सर्वगुण
सम्पन्न, सम्पूर्ण निर्विकारी थियौ र तिमीहरू स्वर्गको मालिक पनि थियौ। फेरि पूज्यबाट पुजारी बनेर
आफ्नो पूजा पनि गर्छौ। जब तिमी पूज्य देवी-देवता हुन्छौ तब तिमीलाई त्यहाँ पूजा गर्नु आवश्यक छैन।
त्यसै पनि भारतवर्ष देवी-देवताहरूको पूज्य कुल थियो। अहिले पूज्यबाट पुजारी बनेका छौ। फेरि तिमी
बच्चाहरूलाई पुजारीबाट पूज्य देवी-देवता बन्नुछ। त्यसैले नै गायन गरिन्छ— आफैं पूज्य, आफैं पुजारी।
बाबा पूज्य र पुजारी बन्नुहुन्छ। बाबा त सदा पूज्य हुनु हुन्छ नै। भक्तिमार्गमा ब्राह्मणहरू मन्दिरमा
शिवलिङ्ग राख्छन् फेरि बसेर बाबाको पूजा गर्छन्। हामी उहाँका बच्चा हौं। हे परमपिता परमात्मा, यस्तो
भन्छन् नि! उहाँ त हुनु हुन्छ निराकार, आत्मा पनि हो निराकार। शिवको पासमा गए भने भन्छन्— परमपिता
परमात्मा निराकार शिव। यो आत्माले यी कर्मेन्द्रियहरूद्वारा भन्यो। अहिले तिमी बच्चाहरूले यो पनि
जानेका छौ— जसले राम्रो कर्तव्य गरेर जान्छ उसको महिमा गरिन्छ। अहिले तिमीहरू उहाँ निराकारलाई नै
माता-पिता भन्दछौ। हजुरको सहज राजयोग र ज्ञानको शिक्षाद्वारा हामी धेरै सुख पाउँछौं। त्यसको लागि
तिमी पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। कति सहज कुरा छ। तिमी प्रजापिता ब्रह्माका बच्चा बी.के. प्राक्टिकलमा छौ,
सम्मुख बसेका छौ। शिवबाबा र ब्रह्मा बाबा दुवैका सम्मुख छौ। शिवबाबाको आफ्नो शरीर त छैन।
तिमीलाई थाहा छ— शिवबाबा यिनीद्वारा राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। कृष्ण त साना बच्चा हुन्, उनले
कसरी भन्छन्— देहसहित देहका सबै सम्बन्धलाई भुल, आफूलाई आत्मा सम्झ। यो कृष्णले त भन्न
सकदैनन्। यो त बाबाले नै भन्न सक्नुहुन्छ। त्यसैले यो ठूलो भूल भएको छ नि! लक्ष्मी-नारायण देखि लिएर
यथा राजा-रानी तथा प्रजा ती सबैलाई त सुख मिलेको थियो। उनीहरू सबै ८४ जन्म लिएर तमोप्रधान
बनेका छन्। मूल लक्ष्मी-नारायण भए नि। यथा राजा-रानी तथा प्रजा। अहिले फेरि तिमी आएर शूद्रबाट
ब्राह्मण बनेका छौ। यो तिम्रो लिप जन्म हो। लिप भनिन्छ धर्माऊलाई। तिमीलाई थाहा छ— हाम्रो यो
ईश्वरीय जन्म हो।

दिन-प्रतिदिन बाबा नयाँ-नयाँ प्वाइन्ट सम्झाइरहनु हुन्छ। जबसम्म जिउनु छ अन्त्यसम्म तिमीलाई पढ्नुछ।
प्वाइन्ट निस्किरहन्छन्, थपिदै जान्छन्। ज्ञान यज्ञ पनि अन्त्यसम्म चल्नेछ। रुद्र यज्ञ रच्दछन्, माटोको
शालिग्राम बनाएर बसेर त्यसको पूजा गर्छन्। आत्माको पूजा हुन्छ। तिमी जीव आत्माहरूले नै सृष्टिलाई
सिरताज बनाएका हौ, त्यसैले आत्माहरूको पूजा गर्छन्। परमपिता परमात्मा बाबाको साथ तिमीहरू पनि
सेवा गरिरहेका छौ, त्यसैले शिवलिङ्गका साथ शालिग्राम पनि बनाउँछन्। त्यसैले मुख्य पहिले-पहिले
बाबाको परिचय दिनु छ। शिवबाबाले जन्म लिनुभयो तर माताको गर्भबाट त कहाँ जन्म लिनु हुन्छ र! उहाँ
हुनु हुन्छ नै निराकार।

जसरी कसैले शरीर छोड्छ फेरि उसको आत्मालाई बोलाउँछन्— श्राद्ध खानको लागि। त्यहाँ आत्मालाई
खुवाउँछन् नि! आत्माले नै स्वाद लिन्छ। तितो-मीठो, दुःख-सुख यो आत्मालाई महसुस हुन्छ। आत्मामा नै
संस्कार छ। आत्मालाई सुख वा दुःख तब महसुस हुन्छ जब शरीरमा हुन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ

२०७५ असोज १३ शनिबार २९-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 सजाय कसरी मिल्छ। सूक्ष्म शरीर पनि होइन, स्थूल शरीर धारण गराएर सजाय दिइन्छ। गर्भजेलमा सजाय
 खान्छन्। त्राहि-त्राहि गर्छन्। मलाई बाहिर निकाल्नुहोस्। गर्भ महलको पनि उदाहरण दिइएको छ। बाहिर
 निस्कन चाहँदैनथे। यो दृष्टान्त हो। सत्ययुगमा गर्भ पनि महल बन्छ। त्यहाँ कुनै पाप हुँदैन। अहिले तिमीलाई
 थाहा छ— पतित कसरी भएका छन्। नामै छ अजामिल जस्तै पतित। धेरै पाप गर्छन्। पावन मतलब
 निर्विकारी। मूल कुरा नै विकारको हो। त्यसैले पावन बन्नको लागि संन्यासीले घरबार छोडिदिन्छन्,
 त्यसैले उनीहरूलाई महात्मा भन्दछन्। मनुष्य सबै पतित छन्, त्यसैले गाइरहन्छन्— पतित-पावन सीताराम,
 रघुपति राघव राजा राम... अब राजा राम शिवबाबालाई त भनिदैन। राम परमपिता परमात्मालाई भनिन्छ।
 राजाराम होइन। म त राजा-महाराजा बन्दिन। श्री लक्ष्मी महारानी, नारायण महाराजा तिमी बन्छौ, म होइन।
 म त निराकार पुनर्जन्म रहित छु। शरीरधारी जो छन् उनीहरू सबैले पुनर्जन्म लिइरहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ—
 म निराकार हुँ। मलाई पनि प्रकृतिको आधार लिनु पर्छ। म गर्भमा प्रवेश गर्दिनँ, म यिनमा प्रवेश गर्छु। यिनले
 आफ्ना जन्मलाई जान्दैनन्।

बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ— तिमी सो देवी-देवता थियौ, फेरि शूद्र बन्यौ, अहिले तिमी सो ब्राह्मण बनेका
 छौ। म तिमीलाई सम्झाउँछु। तिमी आफ्ना जन्मलाई जान्दैनौ। जो ब्राह्मण बन्छन् उनीहरूले नै आएर
 सम्झन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यस प्रकार तिमीले ८४ जन्म पूरा गर्नुपर्छ। भनिन्छ पनि, २१ पिँढीको वर्सा।
 बेहदका बाबाले, बेहद सुखको वर्सा दिनु हुन्छ नि। लौकिक बाबाबाट त अल्पकालको सुख मिल्छ।
 अमरलोकमा आदि-मध्य-अन्त्य सुख हुन्छ। यहाँ आदि-मध्य-अन्त्य दुःख छ। तिमी पार्वतीहरूलाई
 अमरनाथ शिवबाबाले अमरकथा सुनाउनु हुन्छ। सत्य नारायणको कथा पनि उहाँले सुनाउनु हुन्छ। ज्ञानको
 तेस्रो नेत्र दिने कथा हो। सबै सदा सुखी थिए, धेरै पवित्र थिए। पवित्रता, हेल्थ, वेल्थ थियो। कहिल्यै कोही
 बिमारी हुँदैन। नाम नै हो स्वर्ग। प्राचीन भारत स्वर्ग थियो र अरू कुनै धर्म, खण्ड आदि त्यहाँ थिएनन्।
 वृक्षको फेद त हुनु पर्छ्यो नि। फेदमा को रहन्थ्यो? देवी-देवताहरूको चित्र छन्। ती थिए फाउन्डेसन। तर
 आफूलाई देवी-देवता धर्मवाला कहलाउँदैनन्। अहिले उनीहरूको राजधानी स्थापना भइरहेको छ।
 तपाईंहरू सत्ययुगका राधा-कृष्णका जोडा बन्न सक्नुहुन्छ। आउनुभयो भने हामी तपाईंलाई बताउनेछौं—
 तपाईं वास्तवमा स्वर्गको राजकुमार कसरी बन्न सक्नुहुन्छ! अहिले त सबै पतित छन्, कुनै पनि युक्तिले
 लेख्न सक्छौ। भन्छन्— सबै धर्म मिलेर एक होस् तर यो कसरी हुन सक्छ? एक धर्म त सत्ययुगमा नै थियो,
 एक मत एक भाषा थियो। ताली बज्दैनथ्यो। विश्वको मालिक थिए, अरू कुनै धर्म थिएन। उनीहरू कसरी
 बने, फेरि अरू धर्म कसरी आए— यसमा कसैले बुद्धि चलाउँदैन। जब बिलकुलै पतित बन्छन् तब नै पतित-
 पावन बाबा आउनु हुन्छ। अरू धर्मका पावन आत्माहरू माथिबाट आउँछन्। पहिले धर्म स्थापक स्वयं
 आउँछन् फेरि आफ्नापछि अरूलाई बोलाउँछन्। उनीहरूलाई सतो, रजो, तमोमा आउनु छ। जति पनि
 आउँछन् सबैलाई सतो, रजोबाट फेरि तमो बन्नु नै छ। तर अहिले तिमी पतितबाट पावन बन्छौ। सबैले
 बोलाउँछन्— गड फादर आउनुहोस्, आएर हामीलाई स्वर्गमा लिएर जानुहोस्। उनीहरूले स्वर्ग भनियो भने
 कसैले मुक्तिलाई, कसैले जीवन मुक्तिलाई सम्झन्छन्। तिमी सम्झन्छौ— स्वर्ग जीवन मुक्तिलाई भनिन्छ।
 तिमी कलमी (सेपलिङ्ग) लागिरहेको छ। उनीहरूले फेरि जंगलका काँडाको कलमी लगाइरहेका छन्।
 रात-दिनको फरक छ। उनीहरूले पनि उत्सव मनाउँछन्। वनोत्सव, वृक्ष उमार्नको लागि उत्सव मनाउँछन्।

२०७५ असोज १३ शनिबार २९-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
तिमी दैवी धर्म स्थापनाको अर्थात् विश्वलाई स्वर्ग बनाउने सधैं उत्सव मनाउँछौ। रोज मनुष्यबाट देवता
बनाउने पुरुषार्थ गछौ। काँडाहरूबाट फूल बनाउने, यो तिम्नो रोजको उत्सव हुन्छ। बागवानले फेरि अवश्य
यति इनाम पनि दिनु हुन्छ।

बच्चाहरूले गीत सुन्यौ- हे प्राणी आफ्नो दिल दर्पणमा हेर, तिमी स्वर्गका देवी-देवता बन्ने अथवा
लक्ष्मीलाई वरण गर्न लायक बनेका छौ? कुनै अवगुण त छैनन्? आउन त तुफान धेरै आउँछन्। मायाले
कसैलाई छोड्दैन। ठूला-ठूला दीपकलाई पनि निभाइदिन्छ। उल्टो-सुल्टो संकल्पले त खुब वार गर्नेछन्।
मजबुत रहनु छ। यसमा निराश हुने कुरा छैन। बाबा सँग योग नतोड। सबैको नाविक उहाँ बाबा हुनु हुन्छ।
विषय वैतरणीको ठूलो खाडी छ। त्यसलाई तिमी योगबलद्वारा पार गछौ। विषय सागर देखि पार भएर तिमी
क्षीरसागरमा जान्छौ। विष्णुको राज्य क्षीरसागरमा छ अर्थात् घिउको नदी बग्दछ। यहाँ त मट्टितेलका,
रगतका नदीहरू बग्दछन्।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- शिवबाबाको श्रीमतद्वारा हामी शिवालयमा गइरहेका छौं, जहाँ हामी सदैव
सुखी रहनेछौं। तिमी सदा सुखी थियौ, मायाले दुःखी बनाएको छ। गृहस्थ व्यवहारलाई अधर्मी
बनाइदिएको छ। त्यहाँ गृहस्थ व्यवहार धर्मी छ। अहिले तिमीलाई बाबा श्रेष्ठाचारी दैवी गृहस्थ धर्मवाला
बनाइरहनु भएको छ। पहिले-पहिले मुख्य हो बाबाको परिचय। तिमी बाबाको बन्नाले स्वर्गको मालिक
बन्न सक्छौ। यो त दुःखधाम हो। तिमी मुक्तिधाम भएर स्वर्गमा जान्छौ। त्यसैले शिवपुरी, विष्णुपुरीलाई याद
गर। याद गर्दा-गर्दै अन्त्य मति सो गति हुन्छ। यो याद राख- हाम्रो ८४ जन्म पूरा भए। फेरि हामी भोलि
आएर राज्य गर्नेछौं, दिल दर्पणमा आफ्नो अनुहार हेर्दै गर- म भित्र कुनै अवगुण त छैन? अच्छा-

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) योगबलद्वारा विषय वैतरणीको ठूलो खाडीलाई पार गर्नु छ। उल्टो संकल्पमा निराश नबन।
मजबुत रहनु छ।

२) पूजनीय बन्नको लागि बाबाको साथ विश्वलाई सिरताज बनाउने सेवा गर्नु छ।

वरदान:- सम्पर्कमा आउने आत्माहरूलाई सदा सुखको अनुभूति गराउने मास्टर सुखदाता भव

तिमी सुखदाताका बच्चा मास्टर सुखदाता हौ त्यसैले सुखको खाता जम्मा गर्दै जाऊ। यति
मात्र चेक गर्ने होइन- आज सारा दिनमा कसैलाई दुःख त दिइने? तर चेक गर, सुख कतिलाई
दिउँ? जो कोही सम्पर्कमा आउँछन्, तिमी मास्टर सुखदाताद्वारा हर कदममा सुखको अनुभूति
गरुन्। यसलाई भनिन्छ- दिव्यता वा अलौकिकता। हर समय स्मृतिमा रहोस्- यस एक जन्ममा
२१ जन्मको खाता जम्मा गर्नु छ।

स्लोगन:- एक बाबालाई आफ्नो संसार बनायौ भने अविनाशी प्राप्तिहरू भइरहन्छन्।